

Viktor Lustig se narodil v Hostinném v roce 1890, ale brzy se vydal na západ. Byl nenucený a okouzující člověk a mluvil plynule několika jazyky. Zařídil se jako podvodník na zaoceánských parnicích mezi New Yorkem a Paříží. Lustigův první podvod se točil okolo „stroje, který tiskl peníze“. Klientům demonstroval schopnosti malé krabičky a celou dobu nadával, že jí trvá šest hodin vytisknout \$100 bankovku. Klient, který vycítil možnost velkého zisku, si stroj koupil za vysokou cenu, většinou za víc než \$30.000. Za následujících 12 hodin stroj vytiskl dvě \$100 bankovky, avšak potom už tiskl jen prázdné papírky. Když klient poznal, že byl podveden, Lustig už byl dávno pryč. Lustiga jeho mistrovský podfuk napadl v roce 1925, když si přečetl v novinách článek, jakým problémem je spravování Eiffelovy věže a její velmi drahý nátěr. Lustig si nechal u padělatele vyrobit falešnou vládní pozvánku a pozval šest obchodníků s kovovým odpadem do prestižního Hotelu de Crillon na důvěrnou schůzku. Představil se jako zástupce ředitele Ministerstva pošty a telegrafů a vysvětlil, že byli vybráni na základě své dobré reputace jako poctiví obchodníci. A pak jim řekl svou bombu. Údržba Eiffelovy věže je tak nákladná, že si to město nemůže už déle dovolit a chce ji prodat do šrotu. Kvůli jistému pobouření společnosti, pokračoval, má být vše drženo v tajnosti, dokud nebudou všechny detaily vyřešeny. Tato myšlenka nebyla tehdy tak nepravděpodobná, jak by se zdála dnes. Eiffelovka byla postavena pro pařížskou světovou výstavu v roce 1889 a neměla ve městě zůstat trvale. Lustig vzal všechny na inspekci k věži, což mu dalo příležitost zjistit, který z nich je nejdůvěřivější. Poté požádal, aby mu do příštího dne poslali svoje nabídky. Ve skutečnosti Lustig již věděl, od kterého kupce nabídku přijme. „Šťastlivcem“ se měl stát Andre Poisson, který se cítil vystrčený z pařížské komunity obchodníků a doufal, že koupí Eiffelovku se dostane do „vyšší ligy“. Nicméně Poissonova žena byla nedůvěřivá a přemýšlela, proč je všechno tak narychlo dělané. Lustig proto svolal další schůzku, kde se „přiznal“. Jako zástupce ředitele prý nevydělává dost peněz, aby žil tak, jak by chtěl a hledá cesty, jak by si vylepšil svůj příjem. Poisson rychle pochopil - měl co do činění s dalším zkorumpovaným vládním úředníkem, který chtěl úplatek. To Poissona uklidnilo, protože znal takovéto typy a neměl problém s nimi obchodovat. Takže Lustig nejenže dostal peníze za Eiffelovu věž, ale ještě tučný úplatek. Poté rychle nasedl na vlak do Vídně s kufříkem plným peněz. Zcela nečekaně se však nic nestalo. Poisson byl natolik ponížený, že se nechtěl policii přiznat. O měsíc později se Lustig vrátil do Paříže a pokusil se Eiffelovu věž prodat znovu. Tentokrát ale Lustigova oběť nahlásila vše na policii, ještě než obchod uzavřeli, nicméně Lustig zatčení unikl.

Později Lustig přemluvil Al Caponeho, aby investoval \$50.000 do akcií. Lustig měl u sebe Caponeho peníze dva měsíce, a pak mu je vrátil a řekl, že se obchod nepovedl. Ohromen Lustigovou čestností, dal mu Capone \$5.000, což bylo to jediné, o co Lustigovi celou dobu šlo. V roce 1934 byl Lustig zatčen federálními agenty a obviněn z padělání. Byl odsouzen k 20 letům v Alcatrazu. V roce 1947 dostal zápal plic a zemřel ve Zdravotnickém zařízení pro vězně ve Springfieldu, Missouri.